

Historia Księdza Arcybiskupa Ignacego Tokarczuka

Młodość i wykształcenie

Urodził się 1 lutego 1918 roku w Łubiankach Wyższych koło Zbaraża. W latach 1931–1937 był uczniem Państwowego Gimnazjum im. Henryka Sienkiewicza w Zbarażu, gdzie w maju 1937 roku złożył egzamin dojrzałości.

W tym samym roku został klerykiem Metropolitalnego Wyższego Seminarium Duchownego we Lwowie i jednocześnie studentem teologii na Uniwersytecie Jana Kazimierza. Studia przerwał wybuch II wojny światowej i zajęcie Lwowa przez Sowietów, którzy zamknęli seminarium i zlikwidowali wydział teologiczny. Do września 1940 roku ukrywał się w łubiankach Wyższych przed przymusowym poborem do sowieckiego wojska, następnie kontynuował studia we Lwowie w konspiracyjnym seminarium. Święceń prezbiteratu udzielił mu 21 czerwca 1942 roku w kaplicy seminaryjnej we Lwowie Eugeniusz Baziak, biskup pomocniczy lwowski.

W latach 1946–1951 odbył studia w zakresie nauk społecznych i filozofii chrześcijańskiej na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, które uwieńczył uzyskaniem stopnia doktora filozofii.

Prezbiter

W latach 1942–1944 pracował jako wikariusz w parafii Złotniki koło Podhajec. W 1944 roku ostrzeżony o wydaniu na niego wyroku śmierci przez Ukraińską Powstańczą Armię zbiegł do Lwowa, gdzie do 1945 roku był wikariuszem parafii św. Marii Magdaleny.

W listopadzie 1945 roku opuścił Lwów. W grudniu 1945 roku został wikariuszem parafii Chrystusa Króla w Katowicach. Gdy popadł w konflikt z lokalną komórką Polskiej Partii Robotniczej, został skierowany na studia na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, dzięki czemu uniknął represji. W latach 1951–1952 był asystentem na Wydziale Filozofii Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Pracę tę porzucił w proteście przeciwko wprowadzeniu na uniwersytet komunistycznego Związku Młodzieży Polskiej.

W latach 1952–1962 pracował jako wykładowca w Wyższym Seminarium Duchownym w Olsztynie „Hosianum”, będąc jednocześnie duszpasterzem w Orzechowie i w Pluskach. Od 1954 do 1957 roku pełnił funkcję proboszcza w Gutkowie, następnie w latach 1957–1960 był duszpasterzem młodzieży wiejskiej studiującej w Wyższej Szkole Rolniczej w Olsztynie.

W latach 1962–1965 był zatrudniony jako adiunkt w Katedrze Teologii Pastoralnej Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego.

Biskup

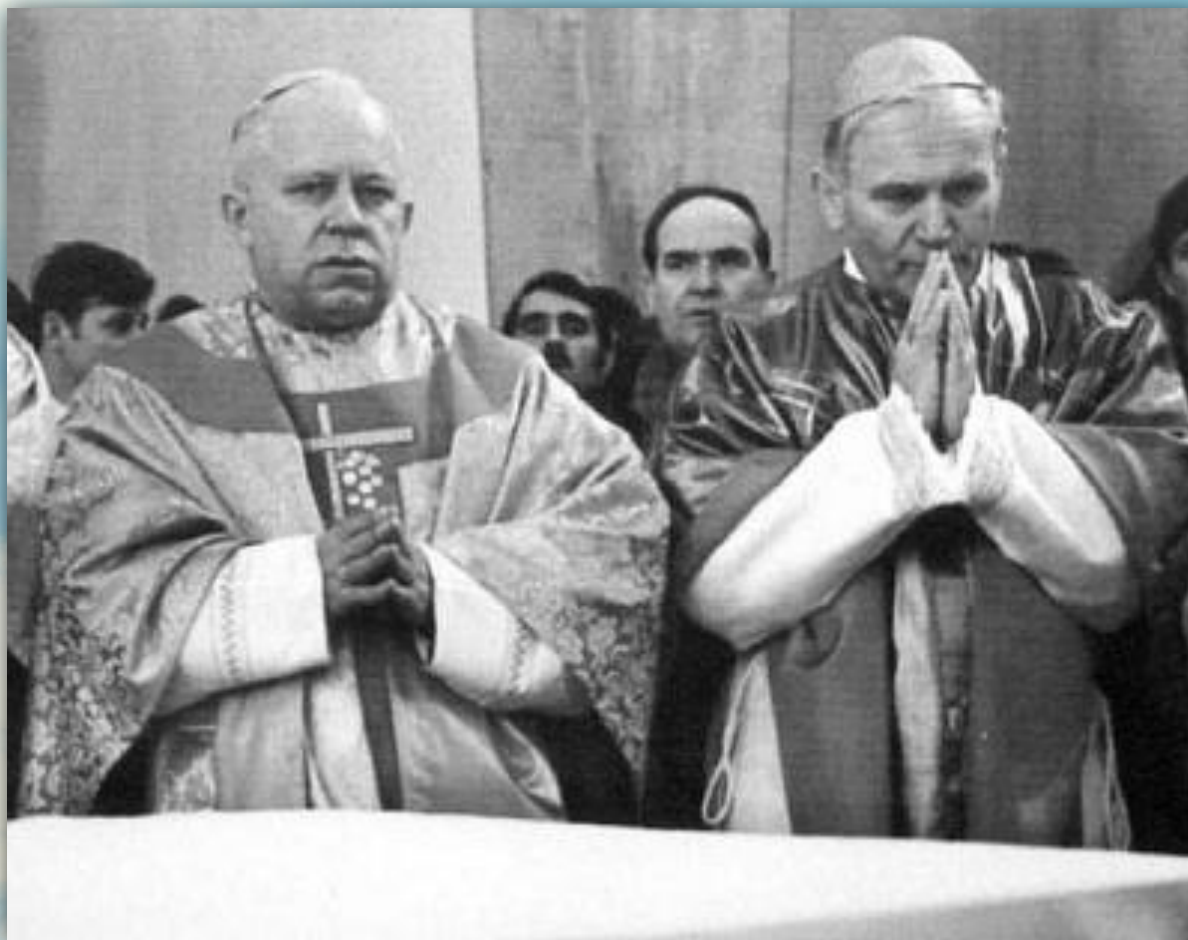

3 grudnia 1965 roku papież Paweł VI mianował go biskupem diecezjalnym diecezji przemyskiej. Świecenia biskupie otrzymał 6 lutego 1966 w katedrze przemyskiej. Głównym konsekratorem był kardynał Stefan Wyszyński, zaś współkonsekratorami biskup senior przemyski Wojciech Tomaka i biskup pomocniczy przemyski Stanisław Jakiel. Jako zawołanie biskupie przyjął słowa „Deus Caritas” (Bóg jest Miłością). Biskupem został w wyniku niedopatrzenia władz PRL, które mając możliwość zawetowania nieakceptowanego nominata, nie złożyły sprzeciwu w wyznaczonym terminie.

Jako biskup diecezjalny polecił wybudować nowy gmach seminarium. Opracował reformę studiów teologicznych. Z jego inicjatywy w 1975 roku prymas Wyszyński reaktywował kapituły kolegiackie w Jarosławiu i Brzozowie. Ustanowił 220 nowych parafii. Pomimo braku zezwoleń władz PRL na budowę kościołów i nakładania kar na budowlańców za jego rządów w diecezji przemyskiej wzniesiono 430 świątyń. Wspierał opozycję demokratyczną z Komitetu Obrony Robotników, Ruchu Obrony Praw Człowieka i Obywatela, Komitetu Samoobrony Chłopskiej Ziemi Lubelskiej i NSZZ „Solidarność”. Za swoją bezkompromisową postawę wobec PRL, w szczególności odważne wystąpienia przeciwko zakłamaniu i ateizacji społeczeństwa, był inwigilowany i szykanowany przez władze i Służbę Bezpieczeństwa. Zyskał miano „Biskupa Niezłomnego”.

2 czerwca 1991 roku papież Jan Paweł II podniósł go do godności arcybiskupa, zaś 25 marca 1992 roku ustanowił metropolitą nowo powstałej metropolii przemyskiej. 17 kwietnia 1993 roku Jan Paweł II przyjął jego rezygnację z pełnionego urzędu złożoną ze względu na ukończenie 75 lat.

W ramach prac Episkopatu Polski był m.in. członkiem Rady Głównej w latach 1967–1993, Komisji ds. Duszpasterstwa Ogólnego w latach 1967–1989, Komisji ds. Budowy Kościołów, Komisji Wspólnej Episkopatu i Rządu PRL w latach 1967–1989, a także przewodniczącym Komisji „Iustitia et Pax” w latach 1970–1972.

Konsekrował biskupów pomocniczych przemyskich: Tadeusza Błaszkwicza (1970), Stefana Moskwę (1984), Edwarda Białogłowskiego (1988) i Edwarda Frankowskiego (1989), a także był współkonsekratorem w trakcie święceń biskupich: Bolesława Pylaka (1966), Jana Ewangelisty Nowickiego (1968), Antoniego Adamiuka (1970), Mariana Rechowicza (1974), Józefa Życińskiego (1990), Jana Styrny (1991) i Wacława Świerzawskiego (1992).

Zmarł 29 grudnia 2012 roku w Przemyślu. 2 stycznia 2013 roku po mszy pogrzebowej w archikatedrze przemyskiej został pochowany w jej krypcie.

Ksiądz Arcybiskup Ignacy Tokarczuk patronem Technikum nr 8 w Przemyślu

**Na przełomie maja i
czerwca 2008 roku nasze
Technikum przybrało imię
Księdza Arcybiskupa
Ignacego Tokarczuka.**

Odznaczenia, tytuły, nagrody i wyróżnienia

**3 maja 2006 roku został
odznaczony przez
prezydenta RP Lecha
Kaczyńskiego Orderem
Orła Białego. Od maja
2007 do lutego 2009 roku
był członkiem kapituły
tego orderu.**

W 2006 roku miało miejsce uroczyste odnowienie jego doktoratu na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Tytuł doctora honoris causa nadały mu Akademia Teologii Katolickiej w Warszawie w 1991 oraz Uniwersytet Rzeszowski w 2009 roku.

**Honorowe obywatelstwa
przyznały mu władze:
Przemyśla (1993), Rzeszowa
(1994), Stalowej Woli (1994),
Jarosławia (1995), Jasła (1998)
i Łańcuta (2006).**

W 1979 roku został laureatem Nagrody Fundacji im. Janiny Ławruk za ratowanie cerkwi greckokatolickich. W 1996 roku otrzymał Nagrodę im. Stefana Kardynała Wyszyńskiego. W 2003 roku został uhonorowany medalem Polonia Mater Nostra Est (zdjęcie po lewej). W 2012 roku został laureatem nagrody „Świadek Historii”.

**W 2006 roku otwarto w Sandomierzu
Centrum Badań nad Myślą i Dziełem Księdza
Arcybiskupa Tokarczuka.**

**Ksiądz Abp. Ignacy Tokarczuk
(1918-2012)**

Autor: Mateusz Żyła

Klasa: II ti